

Смолистий соняшника дух

Валер'ян Поліщук

Смолистий соняшника дух,
Що жовтим решетом вдивляється до сходу,
Бо, як жертovníк, день потух,
І п'яно снить про теплу насолоду
На тонкому стеблі ой синя, синя струя
Маленькою, чорнявою голівкою
В блакитному вінку
До неї тулиться волошка,
Немов весільна дружка,
І щось розказує про молодого буркуна
"Не вір йому, не вір",—шепочеться вона...
"А там тебе чекає мак...
Ну чим тобі не пара, не козак?"
І знов схиляється, і знов шепоче.
А ніч надходить стиха
І довгії мружить очі,
І шелепить колючками, немов зітхаючи, будяк,
Крізь сон шепочучи: "Заколиши мене...
Так, нічко... так..."